

Introit: Kdybych řekl: Snad mě přikryje tma, i noc kolem mne se stane světlem. Žádná tma pro tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo.... (Žalm 139,11-18)

Píseň: 158 *Samému Bohu sláva, čest*

Modlitba: Pane Bože,

tobě samému buď sláva čest. Chvála a děkování směřuje od nás k tobě jako se šíří zvuk hudebních nástrojů. Nevidíme tě, ale jsi tak blízko, že nás slyšíš. Jsi naladěn na naši frekvenci, rozumíš. Rozumíš nejen našim artikulovaným slovům, rozumíš i hlasům malých dětí, kterým my říkáme nemluvnata, rozumíš hlasu našich srdcí, vzdechům, slzám, smíchu, neunikne ti zatajený dech, nevyslovená otázka, nejistota, smutek.

Někdy bychom byli rádi, kdybys na chvíli zavřel oči, neviděl nás ani do nás. Myslíme na to, co bychom raději skryli i před tebou.... Zlá slova, nepravdy a polopravdy, lenost, ošklivé činy, nepřímé myšlenky. Je nám líto... Prosíme, odpusť. Pomož nám jít dál lépe, pomoz nám chodit ve světle. Amen.

Čtení: Mk 4,35-41 (Utišení bouře)

Píseň: 629 *Může být, že padne vše*

Text: Jan 11,1-45

Kázání:

V rané církvi byl běžný křest ponořením. Jan Křtitel křtil v Jordánu, etiopský dvořan byl pokřtěn Filipem v nějaké vodě po cestě z Jeruzaléma do Gázy (Sk 8). Později se stavěla tzv. baptisteria, stavby s křestním bazénem, do kterého se vstupovalo po schodech a křtěnec se tam celý ponořil. Někdy měl bazén schodiště dvoje. Jedním se tam vstoupilo, druhým vyšel pokřtěný (nový) člověk ven. Vzpomněla jsem si na to, když jsem na biblické hodině k našemu příběhu o Lazarovi ukazovala schéma, jak vypadaly tehdejší hroby. Do hrobu se sestupovalo po schodech. Lazar tam nesestoupil sám, byl tam položen. Ale něco se stalo a on pak vyšel ven. Nový, jiný, živý.

Mohlo by se zdát, že hrob už je konečná, až tak daleko Bůh nejde. Ale u Lazara - a pak ještě jinak u Ježíše - se ukázalo, že hrob není místo bez Boha. Bůh i tam vstupuje.

Je tedy nějaké místo nebo čas bez Boha?

My se můžeme Bohu uzavřít. Odmítnout ho, nevěřit, vyhnat. Utéct. Nebrat na vědomí, nepočítat s ním. Sebe před Bohem uzavřít můžeme. (x Žalm 139 – Hospodin o nás ví všechno)

Pán Bůh asi většinou respektuje naši neprůstřelnou vestu a nevlamuje se k nám. Do jisté chvíle. Do kdy? Myslím, že nejdéle do okamžiku naší smrti. Tak věřím.

Dnešní dva příběhy, o bouři na moři a o Lazarovi v hrobě, jsou příběhy o víře. O malé víře. O víře, která se ještě dostatečně nerozvinula, nerozkvetla. Jsou o víře v době životní krize. O člověku v nouzi, v hraniční situaci.

Byl nemocen jeden člověk, začíná příběh. (Jako by jich nebyly nemocných tisíce...) Ježíš dostane vzkaz: je nemocný Lazar, kterého máš rád. (Snad ke každé své přímlově za někoho nemocného nebo jinak potrefeného bychom mohli/měli dodat „kterého máš, Pane Bože, rád“)

Ježíš nejde do Betanie za Lazarem hned. A když tam dorazí, Lazar je už mrtev a pohřben. Jeho sestra Marta řekne smutně Ježíšovi: Kdybys byl zde, nebyl by umřel. My jsme doufali, že přijdeš včas, pomůžeš. My jsme věřili – ve tvou moc (že to udělat můžeš) a ve tvou lásku (že to udělat chceš). Ale teď je pozdě...

Ježíš odpoví: Tvůj bratr vstane.

Marta: Víím, že vstane při vzkříšení poslední den. Ano, tak moc Marta věří! Je si jista vzkříšením. Někdy v budoucnu. Ano, v budoucnu Bůh i do našich hrobů přijde. Ale teď je smutná, protože její bratr už není živý.

Marto, já jsem vzkříšení a život! Kdo věří ve mne. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?

Marta věří. Že Ježíš může (v případě Lazara mohl) uzdravit, věří, že Ježíš je Mesiáš, který bude jednou znamenat záchranu. Věří do určité míry. Něco je pro její víru přijatelné (uvěřitelné), něco už ne (je to neuvěřitelné). Nemáme to podobně? Věci víry rozdělené na ty "uvěřitelné" a "neuvěřitelné"?

Marie, pojď sem taky!

Rozhovor se s Marií opakuje skoro stejně. A pak si ještě jednou někdo z davu lidí povzdechne, kdyby tu býval Ježíš byl včas...

Pane Bože, jak je to s tvým časem? Jak to, že prodléváš, nepomůžeš nám, když to potřebujeme? Spíš? Neslyšíš naše modlitby? Nezapadnou někde v hromadě nevyřízené pošty?!

Ježíš je rozhorlen. Ti lidi nechápou. Málo věří. Pomůžu jim. Povzbudím jejich víru. Pojd'te, ukažte mi hrob.

Marta se u hrobu zdráhá. Je to už čtvrtý den.

Lazare, pojd' ven!

Zemřelý vyšel.

Mnozí uvěřili, četli jsme na konci textu.

Jak to bylo v tom druhém příběhu, z Markova evangelia? Učedníci na lodi v bouři mají strach, že se loď potopí a oni utonou. Ježíš je na lodi s nimi, ale spí. Oni už strach nevydrží, Ježíše probudí a on bouřku utiší. A pak jim vytkne, že jejich víra je malá.

Co je to za plavbu? Přes jaké jezero? Kam? Není to zase podobné křtu? Voda, moře, druhý břeh, nový život.

Cesta učedníků přes moře je cesta nebezpečná, cesta na druhý břeh – do nového života, možná do něčeho za tímto životem. Zase jsme konfrontováni se situací lidí tváří v tvář smrti.

Nastoupili do lodi s Ježíšem. Znají ho. Patří k němu. Důvěřují mu, spoléhají se na něj. A teď jsou zmatení Ježíšovým chováním.

Jsme na tom podobně. Loď – náš života běh, bouře (ty taky známe – zvraty, ztráty, kotrmelce, nejistota), Ježíš s námi – tak věříme. To bylo stvrzeno křtem. Cesta do neznáma – do budoucnosti; směrem k smrti (ať si to připouštíme nebo ne); s otázkou, co bude po ní, na druhém břehu. (Bible se moc nevyžívá v tom, že by barvitě líčila, co bude po smrti. - třeba v příběhu o Lazarovi by se to nabízelo....) Takže – situaci plavby po rozbouraném moři si dokážeme představit.

Jak je to s vírou? (vzhledem k oběma příběhům a k nám)

V čase klidném prosme o víru pro teď i dny budoucí – třeba neklidné. Prosme o víru, aby nás krize neochromila.

A v situaci nouze (ve vlastní bouři nebo ve strachu o svoje blízké a jejich život), když je nám úzko, volejme, bijme na poplach. Nebojme se přiznat strach. Nestyd'me se plakat, stěžovat si. Nebojme

se prosit, úplně konkrétně a za věci možná bláznivé a nereálné. Ale prosme se slovy „buď vůle tvá“. Pomoz, Pane, způsobem, jakým chceš. A taky v čase, který je nejlepší.

Přemýšleli jsme nad dvěma příběhy o zázracích. Projevila se Boží moc ve prospěch člověka. Ve prospěch toho postiženého (ustrašení učedníci, mrtvý Lazar), ale taky ve prospěch ostatních pozorovatelů a posléze čtenářů. Pro ně (pro nás) je zázrak znamením. Boží moci, Božího dosahu. Toho, že Pán Bůh slyší.

Ptala jsem se, zda je místo nebo čas bez Boha. Pokud někam chceme Bohu zamezit přístup, možná to bude respektovat. Ale smrt jako partnera hry Pán Bůh nerespektuje. Nejpozději ve smrti se dostaneme do Boží ruky. Umírání se děje k Pánu Bohu. Lazar je v místě (nebo čase?), kam sahá Boží pravomoc, Bůh má poslední slovo. Tak rozumím příběhu o Lazarovi. Tak rozumím a věřím vzkříšení Ježíšovu. Smrt je maximálně konečnou našeho odmítání Boha, utíkání od něj.

Umírání a někdy i delší životní úsek je plavbou přes jezero se spícím Ježíšem na zádi. Může to být období strachu, samoty. Na moři je bouřka. Pro toto období je dobré prosit o víru. O víru větší než malou. O víru dospělou. Která nechce protekci, ale odvážně říká: vím, že jsi tady se mnou, buď vůle tvá. V ruce tvé, Pane Bože, jsou časové moji. (žalm 31) V životě i po smrti. Amen.

Píseň: *pěvecký sbor: Žalm 61 (z nového zpěvníku)*

Křest Františka Tichého

Píseň: Svítá 126 *Bdí při nás*

Ohlášky, sbírka

Píseň: Svítá 172 *Laudato sii* (píseň Františkova jmenovce)

Modlitba, Otče náš

Poslání: Dotazujte se na Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko. (Izajáš 55,6)

Požehnání: Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Řím 8,38-39)

Píseň: 346 *Bud' tobě sláva*